



govern de CiU a Catalunya, després de les eleccions de l'1 de novembre. En el PSC també va generar una certa perplexitat l'escassa repercussió electoral que va tenir la presència de Rodríguez Zapatero en la campanya de les darreres eleccions autonòmiques catalanes.

També és cert que els retrets del PSC al president espanyol són mínims o inexistents. Per als socialistes catalans, el paper de Zapatero és molt complicat, ja que ha de menar el seu projecte no només entre l'oposició ferotge del PP i dels sectors mediàtics afins sinó també d'una part del mateix PSOE molt reticent als plantejaments i a les estratègies del PSC.

Malgrat el desgast del famós "tarannà", el president espanyol té la virtut d'haver-se sabut fer necessari per a gairebé tots els seus possibles aliats. Així, per exemple, malgrat els ressentiments que s'han pogut gestar a CiU, la federació no es pot permetre el luxe d'enrocar-se i perdre capacitat política a Madrid. Així, al marge del debat obert dins de CiU sobre la conveniència o no d'entrar a formar part d'un Govern espanyol –si l'aritmètica parlamentària ho permet–, amb vista a la pròxima legislatura la federació intentarà recuperar, i més ara que està a l'oposició a Catalunya, un paper preeminent com a interlocutor català amb el Govern espanyol. Això sí, ara, sense tancar les portes a ningú, ja que tal com reconeixia un dirigent de la formació, "si el PP ens necessita, en menys de 24 hores tornen a parlar català en la intimitat". De la mateixa manera, ERC, tot i haver estat apartada d'alguns dels principals debats polítics pel PSOE, tampoc no sembla disposada a deixar d'intentar refer la interlocució amb els socialistes espanyols, com a front per evitar el retorn d'un Govern del PP a Espanya, molt més advers –segons els republicans– als interessos catalans i més negatiu per als interessos de les "classes populars". Un argument, aquest, que coincideix amb el d'IU-ICV, que malgrat possibles desavinences, sempre preferiran un govern del PSOE que un del PP. Així, l'encís inicial del "tarannà" de Rodríguez Zapatero, en gran part, ha acabat convertint-se en la virtut de la necessitat.

Enric Rimbau

La negociació de l'Estatut a Madrid ha acabat definint la relació entre el Govern espanyol i els tres partits que van participar en el procés –CiU, ERC i ICV–, més enllà del mateix PSC. Felip Puig (CiU), Joan Tardà (ERC) i Joan Herrera (ICV) analitzen la relació que mantenen les seves formacions i l'executiu de Rodríguez Zapatero.

“Ha estat deslleial a un model de relació política”

Felip Puig i Godes

(Barcelona, 1958)

és portaveu de
Convergència i Unió
al Parlament de
Catalunya.

Zapatero ha estat deslleial amb CiU?

—Més que deslleial amb CiU... Bé, potser sí que la paraula podria ser aquesta. Però ha estat deslleial a un model de relació política que nosaltres pensem que era convenient, tant per a l'estat espanyol, com per a Catalunya. CiU volia establir un nou pacte d'estat per millorar l'autogovern de Catalunya, i aprofundir en els valors democràtics. Això requeria, de les dues forces majoritàries de Catalunya –nosaltres i el partit socialista–, el respecte a unes normes bàsiques del joc, com, per exemple, respectar la victòria de la llista més votada. Per tant, el que ha trencat Zapatero i el PSOE no és només un clima de confiança, sinó una manera de fer i l'oportunitat d'aprofundir en la millora de la qualitat democràtica.

Més enllà de la valoració negativa que comporta per a CiU el fet d'assumir l'oposició, tot i haver guanyat les

eleccions, més enllà de tot això, pensem que qui en surt més perjudicat és el país, que és el que més ens importa. La força d'un govern que se sustenta sobre la formació que va sortir més mal parada de les eleccions acaba repercutint en la societat. I això no és positiu

—Zapatero no ha acomplert el compromís amb vostès, en correspondència amb els riscos assumits per CiU per desencallar la reforma de l'Estatut?

—A part d'una deslleialtat política, no ha estat a l'altura de les expectatives creades a Catalunya, d'una certa possibilitat d'obrir un nou cicle a la política espanyola. Ha trencat les expectatives del que semblava que havia de ser una segona transició, cap a un estat més plural i cap a un aprofundiment de la democràcia. I nosaltres vam fer aquella aposta [el pacte de l'Estatut] per assumir aquest salt. Però després, el PSOE i Zapatero no han fet el salt de la qualitat democràtica. I la prova és que han reeditat el tripartit.

—En el cas de la tramitació de l'Estatut, creu que Zapatero va fer allò que va poder?

—Si som sincers i honestos, el mes de gener del 2006 Zapatero va anar més enllà del que el PSOE estava disposat a assumir. Després no ha estat capaç de mantenir aquesta línia de coratge. Amb l'acord de l'Estatut, Zapatero actuà

com a estadista, a diferència del que va fer a partir de l'1 de novembre.

—**El president espanyol hauria pogut evitar la reedició del tripartit a Catalunya?**

—La responsabilitat és seva. La culpa, no ho sé. Si no va poder o no va voler, no ho sé. Però quan hi ha un pacte amb visió d'estat sobre la taula, amb una actitud institucional i de responsabilitat de CiU, l'havia de mantenir. I més, pel respecte a les mínimes normes democràtiques. En tot cas, m'estranyaria molt que el PSC només se n'hagi sortit amb aquest acte de rebel·lia davant el PSOE.

—**Vist el que ha passat, quin és el marge de confiança que CiU dona a Zapatero?**

—L'avantatge que tenim la gent de CiU és que, en tot moment, hem estat capaços de prioritzar els interessos del país i fer un *reset* quan ha calgut. Ho vam fer als anys noranta, després dels intents de destrucció de Jordi Pujol, amb l'afer de Banca Catalana. Ho vam fer després, amb la dreta espanyola, per refermar la democràcia a Espanya. El que és evident és que si la necessitat del país ho requereix, tornarem a fer el *reset* per Catalunya. I més en uns moments en què cal desplegar, amb molta ambició, el nou Estatut, i tenim, en canvi, un Govern que no té la defensa de la llibertat nacional com a objectiu primer. Si la nostra acció a Espanya té la capacitat d'afavorir aquest objectiu, és obvi que estarem a la disposició del que necessita el país. El que és evident és que ara la confiança és zero, o menys deu, i serà més complicat que si ja haguéssim treballat des de l'honestedat. Ara, tot això, si és que es dona aquest escenari, i més enllà de la nostra correspondència o no a Zapatero, dependrà del que CiU consideri necessari de fer des del catalanisme polític.

—**No és un avantatge per al PSOE poder disposar, d'una banda, d'IU-ICV i ERC, i de l'altra, de vostès i el PNB?**

—La veritat és que la situació no és ben bé així. Hi ha una crossa absolutament subordinada que és la d'IU i ERC, i després hi ha un suport expectant, que només existeix en un escenari postelectoral. I això s'està demostrant en el dia a dia, en la nostra posició en els pressupostos, per exemple, o amb lleis invasi-



JORDI PLAY

ves com la de la dependència. És a dir, qui facilita el govern al PSOE és Esquerra Republicana i IU.

—**En aquesta etapa de desplegament de l'Estatut, quin paper esperu de Zapatero?**

—Serà dolent per a Catalunya, a la força. Més fàcil no ho pot tenir. La pitjor de les combinacions és la que hi ha: un govern del PSOE a Madrid i a

Catalunya. Mentre Zapatero no tingui a Catalunya un govern que li generi tensió institucional, no es veurà obligat a forçar el desplegament de l'Estatut. Per tant, de segur que no serà un bon govern. El PSC li ho posa massa fàcil i és evident que no podem esperar gaires coses positives en els propers mesos.

E. R.

“Zapatero no ha estat a l'altura d'allò que deia que assumia”

Joan Tardà (Cornellà de Llobregat, Baix Llobregat, 1953) és portaveu d'ERC al Congrés.

Com definiu la relació que hi ha hagut entre PSOE o ERC?

—La relació amb l'esquerra espanyola és frustrant, difícil, complexa, però alhora imprescindible. De manera que, en el trajecte cap a una possible hegemonia independentista al

Principat, necessitem un estat espanyol tan poc hostil com sigui possible. I sempre serà menys hostil un estat modern, federalitzant —ja no dic federal!— i governat per la socialdemocràcia. Ho dic perquè hi ha un fet que cal destacar: la relació constant que ha tingut el catala-